

kom til Stede. Hun havde altsaa forandret Beslutning. Betjentene underrettede Vicevæerten om Situationen, og denne, der var meget opbragt, idet han kort forinden havde faaet Meddelelse fra Husets øvrige Bejere om, at de vilde flytte til Oktobers Flyttedag, hvis Damen ikke kom bort, sagde saa: „Det skal jeg taage paa mig“, og saa tog han en Niptang, gik op og klippede Sikkerhedskæden foran Yderdøren over, og da han derved kom ind i Entreen, sprængte han Døren til den øvrige Lejlighed. Hvad der er fortalt om denne Sprængning af den ene Dør efter den anden i Løbet af to Timer, er luttet Fantasi, men det er i og for sig ogsaa en temmelig ligegyldig Sag. Det er vel altsaa egentlig nærmest Vicevæerten, der har taget paa sig at skaffe Politiet Afgang. Jeg kan imidlertid i øvrigt ikke erkende, at det selv om det var Politiet, der havde taget denne Beslutning, kan siges at være i Strid med Grundloven. Naar Politiet kommer i lovligt Grinde til et Hus for at afhente en Person, og Personen vides at være i Huset, men ikke vil komme ud, kan jeg ikke se, at der er noget til Hinder for, at Politiet anvender den fornødne Magt for at faa Personen til Stede. I Forbindelse med denne Sag anførte det ærede Medlem, i øvrigt i Overensstemmelse med Bladene, at man fratog denne Beatrice hendes Breve og nægtede at levere hende dem tilbage. Sagen forholder sig saaledes: Da hun kom op paa Politikammeret, havde hun disse Breve med sig. Paa Grund af, at hun stillede sig meget dydig, og da der alt i Forvejen var gaaet lang Tid, gik Resten af Dagen med til at skaffe de fornødne Oplysninger til Bejere. Til sidst hændte man hendes Pige, der kunde give Forklaring om, hvorledes det hang sammen, og dette førte til, at Beatrice om Natten maatte indsættes i en Arrestcelle, og derved kom disse Breve frem. Da Politispektøren saa den næste Dag havde holdt Forhør, og afgjort Sagen, sagde han til det paagældende Fruentimmer, at disse Breve, der vare forefundne, agtede han indtil videre at holde tilbage, fordi han skulde bruge dem under den disciplinære Sag mod Politibetjenten, men søjede han til, hvis hun ønskede det, kunde hun i øvrigt meget godt faa dem udelivered, naar han havde benyttet dem; dertil svarede Beatrice intet. Det er Fantasi, naar det siges, at man har nægtet at udelivere Brevene til hende. Saaledes ere altsaa de faktiske Oplysninger angaaende denne Sag, og disse stille den vistnok i flere Henseender noget anderledes, end det ser ud efter Bladene. — Saa nævnedes det ærede Medlem den Behrengste Sag. Jeg skal ikke trætte det

høje Ting med at komme ind paa de faktiske Omstændigheder vedrørende den, men kun bemærke, at paa adskillige Punkter viser det sig ogsaa her, at hvad der anføres som Fakta, ikke forholder sig saa. Det ærede Medlem kom jo i øvrigt ikke ind paa Enkeltheder; kun uddrog han af denne Sag den Slutning, at der her i Landet herskede meget stor Misfornøjelse med Domstolene, deriblandt ogsaa Højesteret — har nævnedes det ganske vist ikke under denne Sag, men udtalte sig dog dadlende om Højesterets Optreden. Jeg er overbevist om, at selv om det ærede Medlem maatte have Meningskæller med Hensyn til dette Punkt, saa har — medens man fornøftigvis maa erkende, at ogsaa Domstolene kunne fejle — Folkets store Flertal ikke den Anskuelse. Jeg tror tværtimod, at man i det hele taget nærer god Tillid til vore Domstole, og dette gælder særlig med Hensyn til Højesteret. Jeg tror nok, det er en almindelig Anskuelse her i Landet, at vi kunne være ret stolte af Højesteret som et Mønster for et Lands øverste Domstol. — Jeg skal nu ikke komme videre ind paa Sagen om Politivæsenet, men kun bringe i Grindring, hvad jeg ogsaa allerede har sagt, at det, som det egentlig drejer sig om, er ikke de enkelte Tilfælde, men vort Politivæsen og dets Personales Optreden i det store og hele.

Forinden jeg slutter, skal jeg tillade mig at knytte nogle Bemærkninger til mine Udtalelser vedrørende Nationalbanken. Der er nemlig til mig fremkommet Bemærkninger, der synes at gaa ud fra den Opfattelse af mine Udtalelser om Banken, at jeg omgikkes med den Tante at søge at fremkalde Forandringer i Nationalbankens Forhold, saaledes som disse have udviklet sig paa Grundlag af Bankens Øktroi. En saadan Opfattelse hviler paa en Misforståelse. Hvad jeg tidligere har sagt, maa ses under Behsning af de Udtalelser, som fremkom fra det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bosjen). Næst at udtale, at der formentlig var en Trang til Stede til at faa Seddelbeløbet forøget, gjorde det nævnte Medlem nogle Bemærkninger om Usikkerheden af, at man samtidig med, at man traar en saadan Foranstaltning, tillige kunde opnaa en Indtægt for Statskassen, hvilket det ærede Medlem anslog til flere Hundrede Tusinde Kroner, nemlig derved, at man gjorde Tilfaldelsen til Forøgelse af Seddelemissionen afhængig af, at Banken svarede en Rente af Forøgelens Beløb til Statskassen, hvortil det ærede Medlem knyttede en Bemærkning om, at saadant formentlig ikke vilde være i Strid med Bankens Øktroi. I mine Ud-